

QUE NO ES VESSI MES SANG OBRERA!

El diumenge 27 de febrer un guàrdia civil va disparar la seva pistola a boca de canó sobre un obrer metal·lúrgic que està greument ferit. El fet va succeir al bosc de Vallvidrera, on s'havien reunit representants de les Comissions Obreres del Metall de Barcelona. Després de dissoldre brutalment la reunió, la guàrdia civil va detenir tres dones i alguns homes; els altres van poder escapar i endur-se el ferit.

La notícia d'aquest atac inqualificable a una reunió pacífica, que ha tornat a fer vessar sang proletària, ha provocat una indignació general entre els treballadors del Metall, reafirmant la seva decisió d'anar a la Jornada del

8 de març.

El Comitè Executiu del PSUC, en una crida del 1er de març, denuncia l'agressió de la guàrdia civil, saluda la iniciativa de la Jornada i crida a fer-ne UN DIA D'ACCIÓ REIVINDICATIVA GENERALITZADA DELS METAL·LÚRGICS I DE LLUITA CIUTADANA CONTRA LA DICTADURA I PER LA LLIBERTAT.

El C. E. saluda igualment l'acord dels estudiants de començar el dia 6 de març una vaga general de totes les universitats espanyoles contra la Llei d'Educació i crida tots els sectors de l'ensenyament, tota la població, a recolzar l'acció.

treball
PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIM-VOSI
ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 341

Barcelona, 11 de març de 1972

Preu: 5 ptes.

La XI Reunió Nacional de les CC.OO. de Catalunya

El 20 de febrer es celebrà la XI Reunió Nacional de les CC.OO. de Catalunya. Fem algunes preguntes a un dels assistents, membre de la Permanent de la Comissió Nacional de Catalunya.

Aquesta ha estat la reunió més nombrosa, més representativa i més unitària de totes les fetes fins ara. Hi participaven representants de 23 localitats o grups de localitats, de tots els rams principals, de comissions de barri, de dones, de la Coordinadora d'estudiants. Les Comissions de pageses no hi van ser degut a falles tècniques. Hi havia un total d'unes 140 persones. Per primera vegada hi assistien les Comissions de sector i les Comissions de barri del Baix Llobregat. En les discussions va aparèixer una diversitat d'opinions polítiques, dintre d'una concordància -però- en les qüestions fonamentals.

T: COM EXPLIQUES QUE ES PRODUEIXI ARA AQUEST PROGRES EN REPRESENTATIVITAT I UNITAT?

- Primerament, perquè estem en un moment important, en un període que, des de l'octubre de 1971, es pot caracteritzar d'avenç sostingut cap a la Vaga General. Les informacions dels delegats eren impressionants, sobre tot les de Sallent-Balsareny i del Baix Llobregat. Al caliu de la lluita ha progressat l'organització i la coordinació. D'altra banda, les experiències dels qui lluiten han facilitat una

aproximació entorn de les qüestions bàsiques, independentment de les postures ideològiques.

T: QUINS PUNTS D'ACORD S'HAN DESTACAT?

-S'ha constatat la correcció de la línia d'aprofitament de les possibilitats legals, d'utilització dels carrers sindicals, dels locals de la CNS i de les negociacions de conveni per a impulsar la lluita dels treballadors per la millora de les seves condicions de vida i per les seves reivindicacions polítiques. També s'ha valorat la importància de les assemblees de treballadors a les empreses com a base de la unitat de les masses, i de les ocupacions dels centres de treball, eficaces sobre tot en la resistència contra els acomiadaments (SEAT, Sallent, etc.)

T: AIXO QUANT A LES FORMES DE LLUITA. I QUANT ALS OBJECTIUS?

- Hi ha concordància quant als objectius del moment: lligar les reivindicacions econòmiques i les polítiques, lluitar contra la repressió i els acomiadaments, anar a accions conjuntes, estendre i coordinar les lluites. També s'ha vist que cal introduir a les plataformes reivindicatives problemes

que desborden el marc de l'empresa, afectant tots els treballadors i totes les capes populars: carestia de la vida, sanitat, ensenyament, urbanisme. I al mateix temps, que cal intensificar les relacions amb les comissions de barri, els grups de veïns i pares d'alumnes, els moviments d'estudiants i de professionals, els camperols. Algunes d'aquestes orientacions van ser afegides a l'informe inicial, que no hi insistia prou.

T: HAN DESAPAREGUT LES DISCREPANCIES ENTORN DE LA QÜESTIÓ DE LES ARMES LEGALS DE LLUITA?

- No. Alguns van reafirmar el seu desacord amb l'aprofitament dels carrers sindicals, dels convenis, etc., malgrat les nombroses experiències positives d'aquesta línia d'acció. També es va manifestar desacord en la participació de les CC.OO. a l'Assemblea de Catalunya (hi va haver 8 vots en contra), i en algunes qüestions de matís. Però l'informe de la Permanent va ser aprovat per gran majoria (només amb un vot contra la totalitat), i les perspectives d'acció concreta per unanimitat absoluta.

T: COM VEUS LES PERSPECTIVES D'UNITAT?

- Bones. L'important és tenir gran flexibilitat i bandejar tot sectarisme. Es tracta de no aferrar-se a idees pre concebudes, de saber escoltar els altres, de saber fer la síntesi del que hi ha de constructiu en cada proposició. A més, no s'ha d'imposar a tothom els acords majoritaris. Cada comissió, cada organització, al seu barri o a la seva empresa, ha de sentir-se lliure de recollir els aspectes dels acords que consideri útils, d'aplicar-ne uns i no d'altres si no hi està d'acord.

(segueix a la pàg. 6)

A LA PAG. 4

**El viatge de
Nixon a Xina**

LLIÇONS DE L'INTENT DE VAGA DELS AUTOBUSOS DE BARCELONA

El passat 23 de febrer fou convocada una vaga general d'autobusos a Barcelona, que no va arribar a realitzar-se. La crecuda de les lluites populars en la marxa cap a la Vaga General i la Vaga Nacional exigeix una actitud crítica, que permeti d'aprendre de totes les experiències, tant de les positives com de les negatives. Aquesta és la raó per la qual oferim aquí alguns elements crítics de l'esmentada acció.

Els treballadors dels Transports de la ciutat de Barcelona havien estat protagonistes de les magnífiques accions de lluita que van començar els barcelonins el 17 de setembre i els 29, 30, 31 d'octubre i 1 de novembre de 1971. Amb la seva lluita unida i combativa, van saber arrancar concessions importants de l'empresa: 3.000 ptes. per agost i setembre i 2.000 d'augment mensual a partir de l'octubre, així com el compromís que no hi hauria cap represàlia contra els vaguistes.

Uns mesos després, l'empresa, pensant que la unitat de lluita dels treballadors hauria disminuït, va iniciar la repressió i acomiadament, intentant de deslliurar-se dels enllaços, jurats i treballadors més combatius i de crear

així un clima de por per tal d'evitar noves ofensives, que tant preocupen al govern per la seva repercussió sobre l'opinió pública i perquè preparen les condicions psicològiques per la Vaga General.

Davant d'aquesta situació, un grup de treballadors d'avantguarda es reuní i decideix de cridar a la vaga contra els acomiadaments i sancions, demanant al mateix temps la solidaritat del poble de Barcelona. Malgrat una important ajuda exterior, el dia 23 no es produeix l'atur. ¿Perquè? Avancem algunes consideracions que poden contribuir a una reflexió autocrítica més aprofundida.

Primerament, la decisió de vaga va ser presa per un grup reduït i no en assemblees o reunions àmplies, en les quals pogués expressar-se l'actitud col·lectiva -evitant subjektivismes- i els treballadors poguessin agafar compromisos oberts de lluita.

A més a més, la vaga es planteja per solidaritat sense tenir present que unes setmanes abans ja s'havia frustrat un moviment de protesta davant l'acomiadament d'alguns dirigents obrers coneguts. Sembla que hagués

estat més encertat, d'una banda, incorporar als objectius de la vaga reivindicacions econòmiques encara pendents, i, d'altra banda, situar l'acció no immediatament al nivell superior de les formes de lluita -la vaga general-, sinó, almenys en una primera fase, en formes més assequibles, com ara el treball lent, la formació de "trens", aturs parcials i concentracions, etc., de les quals els treballadors de Transports tenen ja experiència.

Així es podien crear millors condicions per a generalitzar i elevar després l'acció.

Una tendència negativa ha estat la de confiar en l'acció exterior com element principal per a l'èxit. En comptes de centrar-se en el treball dintre de l'empresa, amb reunions i assemblees a tallers i cotxeres, fent que els treballadors agafessin en les pròpies mans la preparació i el desencaçament de la vaga, l'avantguarda va confiar massa en els piquets organitzats fora de l'empresa, que són formes útils però complementàries de l'acció a desenrotllar dintre de l'empresa.

Un altre element important que ha fallat és l'actitud dels acomiadats i sancionats, que haguessin pogut jugar un paper dirigent obertament, encapçalant la lluita, organitzant els seus companys de treball. L'eficàcia d'aquest element s'ha posat de manifest tant en la multifacètica experiència de SEAT com en la més recent dels treballadors de LAFORSA, al Baix Llobregat. El Comitè de Barcelona i les organitzacions del nostre Partit van donar un suport decidit a la vaga d'autobusos, i van fer molt bé. Però s'imposa, tant als treballadors de Transports com a les organitzacions comunistes, la necessitat d'una consideració (segueix a la pàg. 3)

auge de la lluita de masses

El Ministeri de Treball acaba de publicar un informe sobre els conflictes col·lectius amb dades que arriben fins al 1970. No cal dir que només recull probablement una petita part de les accions obreres, falsificant-ne les

Anys	Nombre de conflictes	Nombre d'aturs en conflictes col·lectius	Nombre de treballadors en conflicte	Hores no treballades degut als aturs
1966	179	108	36.977	1.578.080
1969	491	439	205.325	4.476.727
1970	1.595	1.432	460.902	8.738.916

proporcions en benefici de la imatge de "pau social" que el règim pretén de donar. Però, malgrat això, es treu d'aquestes xifres una imatge colpidora de l'aveng de les lluites:

Un element a destacar és el nombre reduït de conflictes que no han acabat amb aturs o vagues.

No tenim dades sobre 1971, any en el qual, malgrat l'estat d'excepció, es van produir vagues tan destacades com les de la Construcció a Madrid, les dels miners d'Astúries i les del Me-

tall -SEAT en particular- a Barcelona.

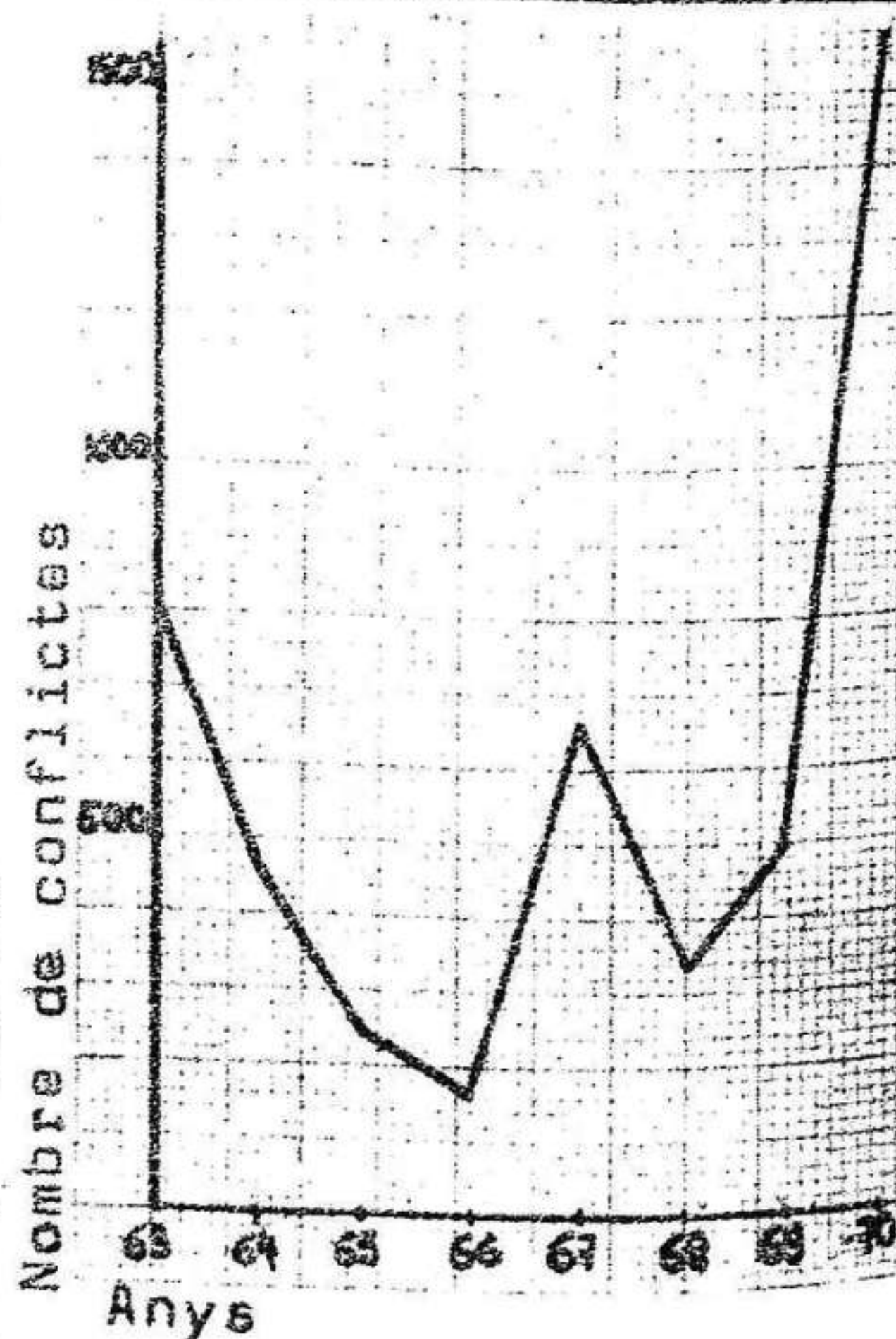
L'any 1972 ha començat amb una forta escalada de lluites obreres entorn de les deliberacions dels nous convenis. La revista *Cambio 16* dona les següents apreciacions, subjectes a moltes reserves però que poden ser indicatives de la tendència general:

gener (1972).....	Nombre de treballadors en conflicte	Hores no treballades degut als aturs
1ª quinzena de febrer.....	97.000	1.200.000
	71.000	805.000

Cal tenir present que aquestes xifres no inclouen els conflictes de la sanitat, de la Telefònica de Barcelona, de TV de Madrid i, sobre tot, els de Banca, durant els quals van participar una 100.000 empleats, dels quals uns 15.000 van deixar de treballar unes

40.000 hores.

Tot i així, pot constatar-se que en UN MES I MIG de 1972 s'han mobilitat cinc vegades més obrers que en TOT L'ANY 1966 i gairebé tants com en TOT L'ANY 1969.

Avencos en la projecció local i comarcal de l'Assemblea de Catalunya

S'ha reunit ja la segona reunió plenària de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, amb la presència de 41 delegacions (més de 70 participants). Entre les qüestions que s'hi han tractat figura la necessitat d'un treball permanent de base, vigilant que les "coordinadores per dalt" mantinguin el seu caràcter mínim i imprescindible d'estructures al servei de la mobilització de masses i evitant qualsevol tendència a substituir aquestes o a encobrir febleses.

Es va elaborar el llançament d'una campanya de rebuig de la il·legalitat feixista i d'afirmació de la legalitat democràtica. L'assemblea a la fàbrica o l'ús del català davant l'Administració poden il·lustrar sobre el sentit global d'aquesta campanya. La consigna per a la seva difusió és el DICUEM NO !

En el marc d'aquesta mateixa campanya es va acordar la celebració d'unes jornades per a imposar el "dret a la solidaritat", durant els dies 8, 9 i 10 d'abril, que, encapçalada per una declaració de les Comissions de solidaritat, obrin pas a una afirmació de masses del caràcter de llibertat fonamental que té el dret a l'ajuda solidària als represaliats per activitats antifeixistes i democràtiques.

La Comissió Permanent va decidir per unanimitat manifestar el seu recolzament de la jornada del 14 de febrer contra la Llei d'Educació franquista i enviar un telegrama a la conferència de Versalles solidaritzant-se amb els pobles d'Indoxina.

LLIÇONS DE L'INTENT DE VAGA...

(ve de la pàg. 2)

autocrítica de la vaga frustrada, la necessitat d'examinar sempre amb atenció les condicions en les quals una lluita és projectada i organitzada.

En aquest cas concret, ara importa no desanimar-se ni pensar que la batalla està perduda. Els èxits no són fàcils i sovint exigeixen de passar per una dura escola de fracasses. La batalla en defensa dels acomiadats no està perduda, sinó només ajornada, a condició que se sàpiga traure les lliçons de l'experiència.

Focs dies després han tingut lloc dues assemblees, a les terres de Lleida i a Terrassa, que materialitzen les orientacions donades per la primera reunió de la Permanent. Reproduim a continuació el...

COMUNICAT de la 1ª sessió de L'ASSEMBLEA DEMOCRÀTICA DE TERRASSA

"Nosaltres, terrassencs de diverses tendències i de professions diverses, pertanyents o no a organitzacions polítiques, representants del moviment obrer, del moviment estudiant i de moviments de masses, membres d'organismes i comissions professionals i cíviques, d'entitats i centres culturals i socials, ens hem reunit per a discutir el Comunicat de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya (7 de novembre de 1971).

A aquesta primera sessió va assistir una àmplia representació terrassenca dels sectors ciutadans esmentats.

El propòsit de la reunió actual ha estat també de donar fe de la nostra presència a les tasques de la Comissió Permanent que farà efectius els acords presos per totes les forces que convergeixen en el desig d'una alternativa democràtica a la dictadura. Creiem que cal augmentar la participació de ciutadans en aquesta discussió per tal d'assolir una màxima representativitat en les futures tasques de l'Assemblea dins el nostre àmbit municipal.

Els assistents proclamem el nostre desig d'aconseguir les reivindicacions polítiques formulades en els punts mínims de l'alternativa democràtica que figura en el Comunicat final de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya.

Ens comprometem a la informació, a la divulgació i a la discussió d'aquests punts entre tot el poble terrassenc.

Ahora fem nostres els suggeriments de la reunió posterior de la Comissió Permanent en el sentit d'estimular l'elaboració d'alternatives comarcals, locals, professionals o sectorials de les diverses organitzacions de masses, d'acord amb una lluita reivindicativa que reforci la convergència en els objectius globals. Creiem que un futur règim democràtic haurà d'emprendre la transformació radical de l'actual administració centralitzada, amb el retorn a les llibertats municipals com un dels principis bàsics. Per això prenem la resolució d'elaborar una alternativa que ofereixi a tot el poble de Terrassa bases mínimes per a la solució dels problemes col·lectius d'àmbit municipal que avui patim.

D'acord amb aquestes mateixes orientacions de la Comissió Permanent, ens proposem també d'intensificar l'organització de la solidaritat amb els represaliats i les accions immediates per la legalitat democràtica.

Ha estat elegida una Comissió permanent de l'Assemblea Democràtica de Terrassa, que vetilarà per l'aplicació d'aquests acords.

Com a tasques concretes d'aplicació immediata, l'Assemblea Democràtica de Terrassa decideix de recolzar la setmana de lluita proposada pels estudiants per la setmana del 6 al 12 de març i encomana a la Comissió Permanent elegida la preparació de les jornades per a reivindicar el dret a la solidaritat proposades pels dies 8, 9 i 10 d'abril per la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya".

Terrassa, febrer de 1972

EL VIATGE DE

NIXON a XINA

El comunicat conjunt fet públic al final de l'estada del President dels Estats Units a Xina permet de considerar els resultats d'aquest viatge com un important èxit diplomàtic xinès i una contribució a la lluita dels pobles per la pau, la llibertat i el socialisme.

L'anunci del viatge va tenir per ell mateix una repercussió internacional positiva, perquè va aparèixer als ulls del món com una prova definitiva de la incapacitat de l'imperialisme yanqui per a derrotar militarment els pobles d'Indoxina i com una confessió pública del fracàs de la política de "contenció del comunisme" i d'encerclament i extermini de la República popular de Xina que els Estats Units seguïen des de 1949.

Un primer resultat concret d'aquest anunci va ser el canvi d'actitud envers Xina de molts governs, que va permetre l'admissió de la R.P. de Xina a l'ONU malgrat l'oposició dels propis EE.UU.

Els revolucionaris i els pobles del món no van apreciar com calia la significació històrica de la decisió de Nixon d'anar a un país que no reconeix i del qual vol liquidar-ne el règim social; i això va estar degut a l'enfrontament entre la URSS i Xina, entre el PCUS i el PCX, que ha trencat la unitat del camp socialista i del moviment comunista internacional, i que ha engendrat el recel que qualsevol iniciativa diplomàtica de l'un dels dos grans països socialistes pugui anar dirigida contra l'altre.

Avui està clar que els dirigents xinesos -tal com ho afirmaren a la delegació del PCX que va visitar darrerament Xina- no han fet cap concessió a Nixon. Al mateix temps, el viatge -i l'aparell publicitari muntat al seu entorn pels americans- ha estat utilitzat per ells d'una manera audaç i intel·ligent per tal de popularitzar les tesis xineses sobre les principals qüestions conflictives amb els Estats Units, la qual cosa s'ha traduït en un desenrotllament espectacular de la política envers Xina arreu del món, i en un canvi -al menys verbal- de les posicions mantingudes fins ara pels EEUU, el Japó i d'altres països respecte a Formosa i a les relacions amb la R.P. de Xina.

Ha produït particular sensació que els Estats Units diguin en el seu comunicat que "no hi ha més que una Xina i que Formosa en forma part", i que proclamïn "l'objectiu final de la retirada de totes les forces i instal·lacions nordamericanes a Formosa".

LE MONDE del 29 de febrer encapçala la seva informació amb el titular següent: "Nixon sembla resignar-se a l'

abandó del règim de Xiang Kai-tsek", interpretació que sembla ajustada a jutjar per la reacció de l'anomenat Govern nacionalista xinès instal·lat a Formosa. I a les pàgines interiors, aquest mateix periòdic reproduïx unes declaracions de l'ex-president francès Edgard Faure, en les quals afirma que la posició sobre Taiwan és "una concessió important" dels nordamericans i "una enorme victòria diplomàtica xinesa".

El president del govern del Japó s'ha afanyat a declarar que Taiwan forma part de la R.P. de Xina (tot i que el seu govern no la reconeix i manté relacions amb Formosa), i Strauss, el qui fou ministre de Relacions Exteriors de la R.F.A. demana ara que el seu país reconegui la R.P. de Xina.

La dirigents xinesos utilitzen el comunicat conjunt per a proclamar que Xina "recolza els pobles de Vietnam, Laos i Cambodja en la lluita pels seus objectius" i que "sosté fermament la proposició de set punts del Govern Provisional de Vietnam del Sud", que dona suport a la República popular de Corea i a "la lluita de tots els pobles i nacions oprimits pel seu alliberament i per la llibertat".

El govern xinès va rebre Nixon amb cortesia, però no li va organitzar "recepcions populars" a cap de les ciutats que va visitar. El comunicat conjunt subratlla, a més a més, que "hi ha diferències fonamentals entre Xina i els Estats Units pel que fa als seus sistemes socials i a les seves polítiques estrangeres".

Tot i així, afirma que l'avenç cap a "la normalització de les relacions entre Xina i els Estats Units interessa a tots els països"; que les dues parts "desitzen reduir el perill d'un conflicte armat internacional"; que els conflictes internacionals "haurien (segueix a la pàg. 5)

ASSEMBLEA MUNDIAL PER LA PAU I LA INDEPENDÈNCIA DELS POBLES DE L'INDO-XINA

Versalles, 11-13 de febrer de 1972

CRIDA DE L'ASSEMBLEA MUNDIAL

"Tots els pobles del món tenen un dret imprescriptible: el dret a la pau. Els de l'Indo-Xina així com els altres.

Això no obstant, ja fa més d'un quart de segle que se'ls ha de renyar a defensar amb les armes llur vida i dignitat, llur independència i llibertat.

En el marc de la seva estratègia mundial, el Govern dels Estats Units ha decidit instaurar la seva dominació en aquesta regió del món.

La resistència tenaç dels pobles de l'Indo-Xina i la pressió de l'opinió dels pobles de tot el món, inclosa la del poble nord-americà, han obligat al President Nixon a retirar tropes de terra nord-americanes de Vietnam del Sud i a parlar de pau.

Això no vol pas dir que renuncia a prosseguir la guerra. Ben al contrari, la intensifica mitjançant una recrudescència dels bombardeigs i la utilització d'armes cada cop més mortíferes per a destruir sistemàticament la vida humana.

L'Indo-Xina ha esdevingut un camp d'experimentació d'aquestes armes perfeccionades, de les quals ningú no pot predir avui l'ús que se'n farà en un futur més o menys immediat.

Reclamen per als pobles del Vietnam, de Laos i de Cambodja, el dret sense cap limitació a la pau, a la llibertat i a la independència.

Reclamen que el Govern dels Estats Units retiri ràpidament i completament totes les seves forces armades d'aquesta regió del món; que fixi una data precisa d'aquesta retirada; que cessi la guerra aèria i totes les activitats militars dirigides contra els pobles indo-xinesos.

Reclamen que el Govern nord-americà deixi de prestar suport als governs que ell ha creat, i que en les seves mans no són sinó instruments de guerra i de neocolonialisme, i que deixi que els pobles de l'Indo-Xina disposin de llurs destins sense cap ingerència estrangera.

Febrer de 1972

La II Reunió General d'Universitats

El 28 de febrer s'ha celebrat la II Reunió General d'Universitats, amb l'assistència de 16 universitats de tota Espanya: Madrid, (Autònoma, Complutense i Politècnica), Barcelona (Autònoma, Central i Escoles Tècniques), València, Granada, La Laguna, Valladolid, Salamanca, i, com observadors, Oviedo, Bilbao, San Sebastián, Saragossa i Santiago. També hi assistien representants d'estudiants de batxillerat de San Sebastián, Madrid i Barcelona, i de Formació professional de Madrid.

En el comunicat de la II Reunió, s'avalua aquesta com "la més important que ha celebrat el moviment estudiant en la història del franquisme".

La reunió va fer un balanç molt positiu de la jornada del 14 de febrer destacant-hi el seu caràcter unitari i massiu, el centrament polític assolit per la lluita, l'extensió geogràfica i la incorporació d'altres sectors de l'ensenyament, els avenços organitzatius, la importància política del rebuig massiu de la Llei d'Educació i dels èxits assolits fent retrocedir el règim davant la selectivitat i les 4.000 sancions de Medicina (Madrid), així com el ressò popular de la jornada.

El Comunicat segueix dient:

"Creiem que la lluita contra la Llei General d'Educació no pot quedar tanca da en el marc de la Universitat. El ca ràcter social de l'educació que afecta a tot el poble, i especialment a la classe obrera, fa necessari de plantejar la lluita amb la perspectiva d'una ofensiva popular contra la política educativa del règim. Plantegem també la necessitat d'una convergència política contra la LGE i la Dictadura que l'ha engendrada. Per tot això cridem tot el poble a assumir aquesta lluita, la seva lluita, per un ensenyament autènticament popular".

"Ara cal passar a una ofensiva contra la LGE, concretada a dos nivells:

a) a nivell general amb el llençament d'una vaga general de les universitats i una paralització de l'ensenyament. Això representaria una gran batalla con

tra la LGE i l'obertura d'una crisi so cial i política per al règim; atraurà d'altres forces i sectors a la lluita contra l'actual política educativa i contribuirà al desenrotllament i apro fondiment del moviment estudiant.

b) Desenrotllar a fons la lluita con

creta a cada Universitat i centre per tal d'imposar reivindicacions, en el marc d'una vaga general, i de trencar aspectes parcials de la LGE, provocant-hi esquerdes".

Els estudiants de Barcelona, en par ticular, es van adherir a la crida de les CC.OO. per al 8 de març.

La II Reunió General, finalment, proposà de constituir un Comitè General de Vaga de cara al dia 6 i la forma ció a cada ciutat de taules que agrupin els sectors socials i polítics que participin en les lluites.

Libertat per ALFRED SERRAT!

El cas del soldat ALFRED SERRAT, al qual ens vam referir en el núm. 340 de TREBALL, posa de relleu les dificultats amb què topa la dictadura per a fer jugar a l'Exèrcit el paper d'instrument repressiu al seu servei, així com la ferocitat amb la qual els "ultras" pretenen de perseguir tot intent d'informació lliure dintre l'exèrcit, tot intent de difusió d'idees democràtiques i de contactes entre les forces democràtiques i populars i la oficialitat.

L'advocat va interposar recurs contra l'acte de processament del 29 de gener, recurs que fou acceptat per la Junta Jurídica Militar, la qual va posar Serrat en llibertat provisional. Més tard, és novament detingut i passa a Capitanía General per a ser enviat -segons diuen- a la seva unitat militar; el tracte hi és correcte. Però els "ultras" passen altra vegada a l'atac i se li obre un procés per desertió... per no haver-se presentat a la seva unitat mentre era detingut!

CAL CONTINUAR LA CAMPANYA EN DEFENSA D' Alfred Serrat FINS A IMPOSAR EL SEU ALLIBERAMENT COMPLET !!

EL VIATGE DE NIXON A XINA

(ve de la pàg. 4)

de ser resolt sense recórrer a l'ús o l'amenaça de la força"; que les re lacions entre estats haurien de basar-se en "els principis del respecte a la sobirania i la integritat territorials de la no agressió, de la no ingerència en les qüestions internes dels altres països" i de la "igualtat i el benefi ci recíproc, de la coexistència pacífica".

Té un especial interès l'afirmació del comunicat conjunt segons la qual "cap de les dues parts no busca d'esta blir una hegemonia en la regió d'Àsia

i del Pacífic"; que no estan disposa des "a negociar en nom de tercers ni a signar acords o pactes dirigits contra d'altres estats"; que seria contrari als interessos dels pobles del món que "una gran potència es confabuli amb una altra per anar contra altres paï sos" o que les grans potències "es re parteixen el món en zones d'influència".

Naturalment, el paper ho resisteix tot i aquest comunicat pot quedar, com tants d'altres, reduït a una proclama ció d'intencions. El fet que els avions ianquis hagin seguit bombardejant bàr barament Vietnam del Nord mentre Nixon signava el comunicat ens recorda trà gicament que els imperialistes norda mericans no renunciaven a la seva polí tica d'agressió a l'Àsia i que cal redoblar la lluita mundial per a obli gar-lo a evacuar les tropes d'Indoxina i de tot el continent asiàtic i a respectar els drets dels seus pobles.

El Comunicat posa de relleu la hipocresia imperialista, la contradic ció entre les seves paraules i els seus fets. Això no obstant, el viatge pot ser considerat com un èxit diplomà tic xinès i un ajut per la lluita alliberadora dels pobles del món.

Els més grans beneficis del segle

Malgrat l'estagnació dels negocis, la Banca obté els més grans beneficis del segle. Heus aquí algunes de les primeres xifres publicades:

	Beneficis (milions de ptes)		Percentatge d'augment
	1970	1971	
Banco Popular Español.....	411'0	522'0	26'7 %
Banco Guipuzcoano.....	119'2	221'3	15'7 "
Banco Condal.....	62'0	90'0	45'1 "
Banca Catalana.....	102'8	124'6	21'2 "

Ha mort JOSEP BANQUÉ

JOSEP BANQUE, destacat lluitador revolucionari i prestigiós dirigent comunista de les comarques tarragonines, ha mort a Moscó, on vivia des del final de la guerra.

Banqué fou un dels fundadors del Partit Comunista de Catalunya a Reus i Tarragona, i un dels artífexs de la naixença i desenrotllament del PSUC en aquella zona.

En produir-se la sublevació, Banqué va fer prova d'una gran capacitat organitzativa en l'adaptació de la indústria a les necessitats de la guerra i en l'estructuració de l'Exèrcit Popular.

La 1ª Conferència Nacional del PSU el va designar membre suplent del Comitè Central. A la URSS ha estat un dels militants comunistes més respectats, tant per la seva conducta en el treball com per la seva activitat política, dirigida sempre a enfortir la unitat interna del PSU, la germanor entre aquest i el PCE i la fraternitat dels nostres dos partits amb el PCUS.

Enviem des d'aquí a la seva companya Teresa Palau i a tots els seus familiars els més sincers condols dels comunistes de Catalunya. (1)

(1) El núm. 23 de la revista Nous Horitzons publica un interessant fragment d'un llibre de memòries de J. Banqué escrit a la Unió Soviètica.

AJUT ECONOMIC AL PARTIT

LLISTA NUM. 2 (20-1-1972)

Suma publicada al núm. 339 de TREBALL, 58.339; Barcelona: col·lectiu, 52.777; industrial democrata amic del PSU, 750.000; Baix Llobregat: St. Vicens, St. Felin, Molins, 970; Cornellà i St. Joan d'Espí, 1.371; Gavà i Viladecans, 1.350; Barcelonès: Sta. Coloma (2 sumes), 11.880; Badalona (2 sumes), 9.696; Vallès Occ.: Terrassa, 3.058; Vallès Or.: Cerdanyola, 4.000; Ripollet, 418; Mataró: 2.680; Calaf: el graduat, 300; Ossona: 1.000; Baix Tordera (Selva), 5 donatius, 600; Lleida, 24.605; producte de la rifa d'una cistella, 354.

Donatius directes al C.C.

Grup de treballadors E.X., 4.010; Grup G.J., 100; família Montserrat (6 donatius), 2.900; A.O., 75.000; J.P., 10.000; Joan Ramon, 100; Professor Universitat, 2.000.

TOTAL llista núm. 2 1.018.004

Llista núm. 1 400.125

1.418.129

AJUT A PRESOS

Barcelona (2 sumes), 19.450; Cornellà i St. Joan d'Espí, 1600; Sta. Coloma (de Toledo), 91; Badalona, 700; Baix Tordera (Selva), 2 sumes, 875; Calaf (el graduat), 200; Vilanova i la Geltrú, 1.450; Josep de C., 200; dels companys del PSUC de París (1.700 francs), 21.080; Joan Ramon, 100.

TOTAL: 45.746 ptes.

Nota: A petició dels interessats es fa constar que han enviat directament als presos les quantitats següents: Diego, 125; A., 50; B., 25.

La XI Reunió Nacional...

(ve de la pàg. primera)

La unitat s'anirà fent en la pràctica, amb la participació de tots, i serà més fàcil si impera aquest clima.

T: A LA REUNIO HI HAVIA UNA DELEGACIO DE BANCA; PERÒ SEMBLA QUE A BANCA LES CC. OO. NO HI TENEN GAIRE INFLUENCIA...

-Efectivament, tot i que hem fet alguns progressos. Entre els dirigents del moviment de Banca hi ha resistència a identificar-se amb les CC.OO., potser per les peculiaritats dels empleats de banc i per les nostres pròpies deficiències en aquest sector. En tot cas el moviment dels bancaris ha arribat a un grau d'unitat i de coordinació a nivell de tota Espanya que no té cap

altre ram. Probablement s'hi poden aprendre moltes coses. Però també hi veiem limitacions, com -per exemple- el fet de plantar cara només en el moment de la discussió del conveni, sense que hi hagi una estratègia independent que permeti una continuïtat de la lluita, abans i després del conveni. No es tracta de legalisme -doncs van a la vaga i a la manifestació- però sembla una actitud limitada.

T: COM VEUS LA JORNADA DEL METALL, DEL 8 DE MARÇ ?

- Estem en un moment de crisi política del règim, com es va constatar en la Reunió, amb una evolució de les forces polítiques del país, de l'Exèrcit i l'

SEGURETAT SOCIAL AGRARIA:

NO PAGAR

Després de la IV Assemblea de les Comissions de Pagajos de Catalunya, la batalla entorn de la Seguretat Social Agrària s'orienta de la manera següent:

- 1) per una quota proporcional al nombre de jornaleros llogats;
- 2) per una equiparació total de la SSA amb la rama general de la SS;
- 3) per la creació d'una Mutualitat per als pagajos autònoms amb òrgans de direcció plenament representatius.

Cal difondre entre la pagesia aquests punts i la necessitat de no pagar la quota, seguint les experiències conegudes (a algunes comarques i províncies els pagajos S'HAN NEGAT A PAGAR: Girona, Lleida, Orense i Sèria). I per aconseguir-ho, cal atreure a la lluita la joventut pagesa, la intel·lectualitat rural i el clergat progressista, i fer que les Germandats, cooperatives i d'altres organismes legals recolzin aquesta decisió, donant-li més força.

PAGAJOS: NO PAGUEM LA QUOTA DE LA SEGURETAT SOCIAL AGRARIA !!

Església; aquesta crisi coincideix amb una situació econòmica insostenible per a les classes treballadores, que veuen al mateix temps la corrupció que impera per dalt. L'auge del moviment de masses és evident. En un moment com aquest, d'efervescència, no són partidari d'una acció centrada en un dia. El més important és la generalització de les accions, el seu entrellaçament, fins que s'acumulin les condicions per a fer el salt. En sembla que és just de concebre el 8 de març no ben bé com a jornada, sinó com a fita sobresortint enmig de tot un procés que cal estendre i perllongar. Cal no perdre de vista, a més, que el treball fonamental ha de ser fet a les empreses, en assemblees. L'acció coordinada, la crida per dalt, ha d'incidir sobre unes condicions que s'hagin fet madurar, sense oblidar les condicions polítiques generals. Molts dirigents encara fallen per no saber veure la maduresa de la situació, la sensibilitat de les masses, les quals, sovint, només esperen que algú es posi al seu capdavant.

T: VOLS AFEGIR ALGUNA ALTRA COSA ?

- Vull destacar la presència a la Reunió d'una delegació francesa de la CGT i una italiana de les tres centrals en vies d'unificació. Aquests companys van poder apreciar el nostre esperit unitari, la sòlida convergència entre el moviment obrer i l'estudiant, i van expressar la indissoluble solidaritat de classe dels treballadors de França i Itàlia amb la nostra lluita.